

Barviřský

zpravodaj

Školní časopis

5. číslo

2020/2021

OBSAH

3/2020-2021, celkem 5. číslo

OBSAH

Tip na výlet: Za dobrodružstvím do Lužických hor	3
Vyhodnocení kvízu o Liberci	6
RC modely	7
TÉMA ČÍSLA: Divadlo	11
Historie libereckých divadel	11
Divadlo Spojáček	14
Rozhovor: Švadlenou v Národním	17
Divadelní kvíz	19
Divadlo i v létě	22
Divadelní tvoření	23
Recepty: letní osvěžení	24
Kořenovská zubačka	25
Automobilová NEJ	27
(události) ze školních lavic	30
Četba na pokračování: Nešťastná náhoda—3. díl	32

SLOVO REDAKCE

Milí čtenáři,

uteklo to jako voda a je tu další číslo našeho Barvířského zpravodaje. Tentokrát jsme se zaměřili na divadlo. Začalo to tím, že paní učitelka Burdová nabídla, že zprostředkuje rozhovor se švadlenou z Národního divadla. Přišlo nám to zajímavé, a tak jsme divadlo zvolili hlavním tématem tohoto vydání. Divadla také po dlouhé době otevírají, a tak vás třeba trochu nalákáme k jejich návštěvě. Kromě již zmiňovaného rozhovoru si můžete přečíst o historii našich libereckých divadel. Nezapomněli jsme ani na náš tradiční kvíz, tentokrát, jak jinak, s divadelním tématem. Čekají vás i naše již tradiční rubriky, jako třeba vlaky, auta, recepty, tip na výlet, nápad, co vyzkoušet nebo poslední díl příběhu „Nešťastná náhoda“.

Přeji příjemné čtení a hezké známky na vysvědčení.

Jan Z., redaktor

TIP NA VÝLET: ZA DOBRODRUŽSTVÍM DO LUŽICKÝCH HOR

NAPSAL: Jan Z., 8. B

V tomto čísle našeho časopisu bych vás chtěl pozvat na další z výletů, na kterých jsme s rodinou byli, a tak doufám, že si je užíváte stejně jako jsme si je užívali my. Dnes jsem vybral výlet, na který vzpomínám asi nejraději. Cestou tam na vás čeká spousta atraktivních zastávek, jako například ledová jeskyně či zřícenina hradu. Je to opět v Lužických horách, což je pro nás Liberečáky trochu z ruky, ale tenhle výlet vážně stojí za to!

Výletní okruh se nachází severně od Cvikova nedaleko hory Luž, což je nejvyšší hora Lužických hor, ale nebojte, na ni se škrábat nebudeme. Nejlepší je vydat se na tento výlet autem, ale autobus je také jednou z možností. Vlák tu nehledejte. Auto můžete nechat v některé z okolních vesnic, my jsme parkovali na parkovišti na rozcestí U Jána na silnici od Horní Světlé, toto místo je vyznačeno v mapě. Můžete zaparkovat vlastně kdekoliv a na okruh se následně napojit.

Já začínám popisovat od největší vesnice na okruhu - Trávníku. Odtamtud se vydáme po žluté přes Knesplovu vyhlídku, kde nás čeká krásný výhled za odměnu, protože cesta z Trávníku je pěkný „krpál“, dále přes rozcestí Knesplův kříž až na další rozcestí Milštejn - odbočka, odkud se dáme doprava a vyšplháme nahoru ke zřícenině.

Zřícenina hradu Milštejn je zajímavá třemi poměrně rozsáhlými jeskyněmi, z nichž největší je Kovárna. Vstup do ní je však zamřížován. V těchto jeskyních také zimuje několik druhů netopýrů. O Milštejně existují také různé domněnky a pověsti, že se zde nachází poklad. Avšak většina skály kolem hradu byla již vylámana a poklad nenalezen.

[1] Milštejn

[1] Ledová jeskyně

Z Milštejna se vrátíme zpět na rozcestí a půjdeme dále po červené až na rozcestí Pod Suchým vrchem. Tam je odbočka k Ledové jeskyni, což je jeskyně na úbočí Suchého vrchu. V zimě se v ní vytvoří krásná ledová výzdoba, kterou si však prohlédnout nemůžeme, protože vchod do jeskyně je zamřížován, ale můžete si ji prohlédnout na fotkách na informační tabuli, kde se i něco zajímavého dočtete.

Dále půjdeme pořád po červené až k vodnímu dílu Naděje. Přehrada je z roku 1938, vychází z ní náhon, který sloužil k pohonu pily v níže položené osadě Hamr.

[1] Přehrada Naděje

Od přehrady se vydáme dál a můžete si vybrat, jestli po červené podél Hamerského potoka, nebo po cyklostezce kousek nad potokem. Je to úplně jedno, protože obě cesty se opět sejdou v osadě Hamr, kde je možné se najíst v restauraci.

Odtud se jde stále po červené. A teď nás čeká jedna velmi zajímavá vodní stavba. Je jí starý náhon, vytesaný jako tunel do skály. Jelikož se dnes již nepoužívá, můžete ho celý prolézt. Na jeho konci jsou zbytky pily, kterou náhon poháněl.

[1] Náhon

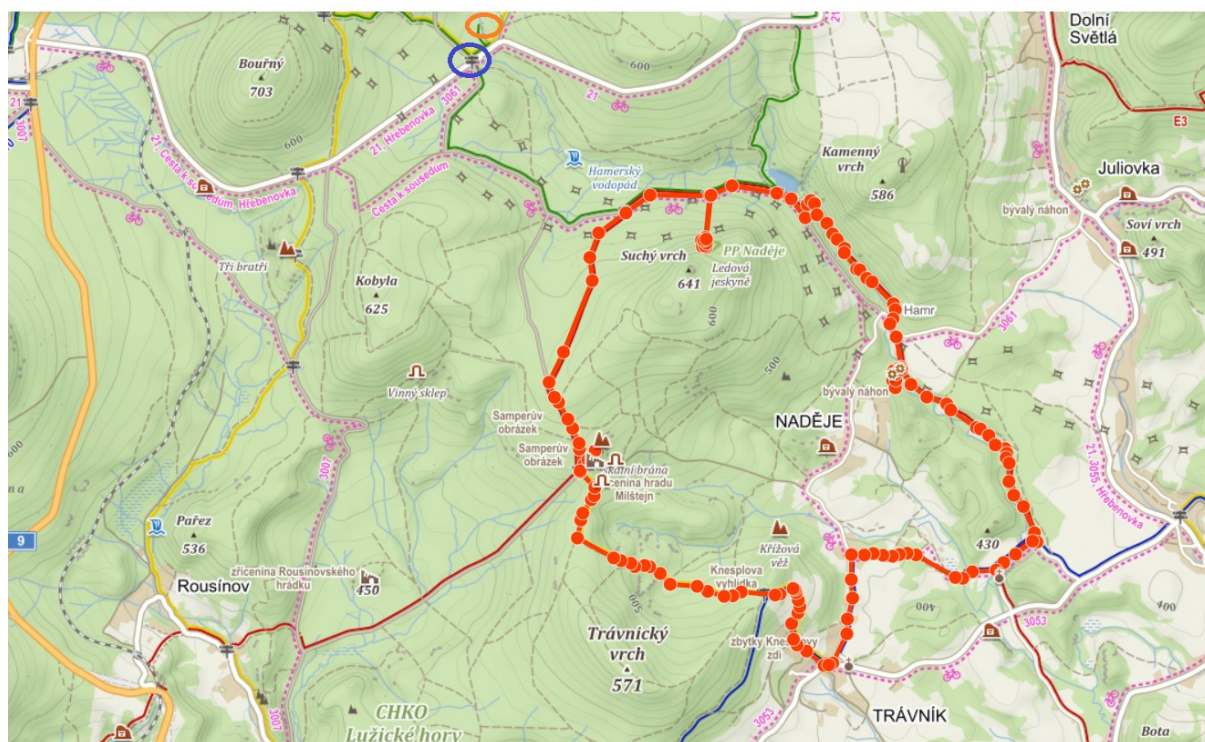
[1] Sirný pramen

Dále se vydáme po červené do Antonínova údolí, kde je zajímavá kaplička vytesaná do skály. U kapličky se rozloučíme s červenou a půjdeme dál po modré kolem Dědkova odpočinku a zaniklého hřbitova Naděje se dostaneme zpět do Trávníku, kde si můžeme prohlédnout zdejší lidovou architekturu. A máme hotovo. Samotný okruh má asi 10 km, každý si však ještě musí přičíst cestu k autu či autobusu. A víte, že na tomto výletě použijete všechny čtyři barvy turistických značek? Ano, červenou, modrou, žlutou i zelenou.

A ještě, když už jste tady, se můžete podívat k Sirnému prameni, který se nachází nedaleko již zmíněného rozcestí U Jána kousek od silnice. Je to sice malá tůňka, avšak velmi zajímavá. Je typická svou oranžovou barvou, kterou však nezpůsobuje síra, jak si dříve lidé mysleli, ale určitý druh bakterií, kterým se v tomto prostředí mimořádně daří.

Tak doufám, že se vám výlet bude líbit, není to jen procházka, ale tak trochu dobrodružství, při kterém i něco zažijete. Tak ať vám vyjde počasí a užijte si to!

modré kolečko = parkoviště a rozcestí U Jána
oranžové kolečko = Sirný pramen

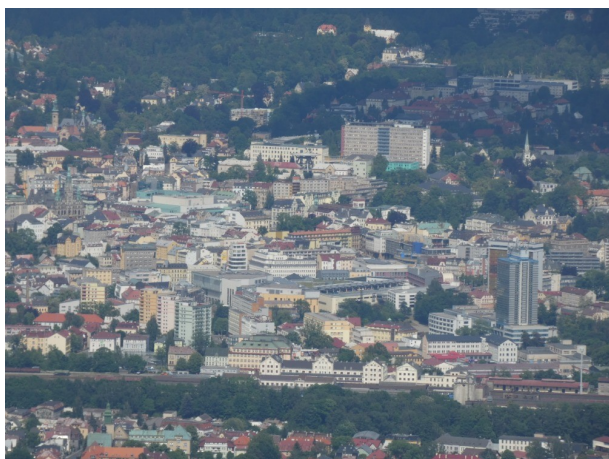
VYHODNOCENÍ KVÍZU O LIBERCI

NAPSAL: Jan Z., 8. B

Kromě nového kvízu (najdete jej o pár stránek dál) vám také přinášíme výsledky kvízu z minulého čísla. Děkujeme vám všem, kteří jste kvíz vyplnili a poslali nám. Jsme rádi, že naši práci neděláme zbytečně a že vás náš časopis zajímá. A teď již přejdeme k vyhodnocení - nejprve vítězové:

1. místo: Daniel M., 6.B

2. a 3. místo: Lucienne V., 6.B, a Bruno V., 6.B

Správné odpovědi

1b, 2b, 3b, 4a, 5c, 6a, 7b

8 - chyba redakce - v nabídce chybí správná odpověď (1996) - kdo odhalil, má započítáno, kdo neodhalil, nemá započítáno

9a, 10b, 11c, 12c, 13a, 14b, 15c

[1]

Asi každý jsme někdy „řídil“ autíčko, letadlo, tank nebo loďku na dálkové ovládání. Těmto hračkám se také říká RC modely (zkratka anglických slov radio control - rádiově řízený). Nejrozšířenější jsou asi autíčka, já osobně mám doma jedno z lega a jedno plastové koupené již sestavené. Ale ta jsou jen na doma a moc si s nimi neužiju. A pak jsou tu i modely na ven, které jsou daleko odolnější a nabízejí tak dleko více možností. Teď vám je trochu představím v kategoriích.

AUTA

Auta jsou asi tou „nejsvobodnější“ a také nejdostupnější variantou. Nejsvobodnější proto, protože s nimi nikoho vážně neohrožujete, tedy pokud nemáte nějaké velké auto. Co já vím, tak auta nejsou omezoována nějakými předpisy na rozdíl od dronů či letadel, a hlavně si s nimi můžete jezdit třeba jen tak po zahradě či před domem.

RC auto se také naučíte celkem snadno a rychle řídit, což třeba u letadla neplatí. Cenově se RC auta na ven pohybují cca od 1 500,- Kč, a pak už záleží jen na vás, kolik do tohoto koníčku chcete investovat. Výkon motoru, od toho odvozená maximální rychlost a také výdrž baterie, se u různých modelů někdy i dost výrazně liší.

My doma jedno takové máme, takže píšu podle svých zkušeností. Když budu konkrétní, tak to naše auto vydrží jezdit cca 15 - 20 min a rychlost může být až 40 km/h, což ale moc nevyužijete.

A teď pár rad na závěr: ze začátku jezděte pomalu a opatrně, ať si auto hned nerozbijete, nebo nerozbijete něco jiného. Také jezděte jen na bezpečných místech (na zahradě, v parku, na louce, v lese,...) a neohrožujte ostatní lidi.

[1]

LETADLA

Tady už to bude trochu složitější. Letadly již snadněji někoho ohrozíte či vyrušíte, takže pro RC létání jsou dána jasná pravidla. Ale to až za chvíli.

Nejdříve musíte mít s čím létat. Na začátek doporučuji malé letadélko s rozpětím křídel okolo půl metru. Dejte si pozor, zda je součástí balení i vysílač, kdyby ne, tak se musí dokoupit, a tak na začátek doporučuji sadu, která obsahuje vše potřebné - letadlo, vysílač, baterii a nabíječku. Tady pak doporučuji shlédnout různá videa či přečíst návody, abyste dělali vše správně. To by se mi do časopisu nevešlo, není nafukovací. Poté si najděte, kde budete létat. Pro začátek stačí jakákoliv velká plocha, nejlépe za městem, kde nechodí moc lidí. No, a když máte letadlo, plochu a základní teoretické znalosti, pusťte se do létání. Určitě se vám hned první let nepovede, ale nic si z toho nedělejte, zkoušejte to znova a znova, a až nasbíráte nějaké zkušenosti, tak to půjde. Ale nelétejte pokud možno nějak daleko, vysílače mají omezený dosah.

Teď ta pravidla. Opět hlavně nesmíte ohrožovat ani záměrně obtěžovat ostatní. A pozor, pokud vás RC létání zaujme a pořídíte si větší letadlo (s hmotností více než 250 g), je již nutností se zaregistrovat. Registraci provedou vaši rodiče či jiná osoba starší 18 let, která na vás bude při létání dohlížet, na webových stránkách úřadu pro civilní letectví (ÚCL). Více informací si najdete. Pokud jste členem modelářského klubu, registraci provede váš klub. Pokud nejste členem žádného klubu, musíte vyplnit pilotní testy. Nakonec vám přijde registrační číslo, které musíte mít na všech vašich letadlech těžších 250 g. Pokud je letadlo lehčí než 250 g, registrovat se nemusí. Děti do 18 let s letadlem nad 250 g musí létat s dospělou zaregistrovanou osobou (starší 18 let) a s registračním číslem na letadle.

Já se RC létání věnuji, moc mě to baví, krásně se u toho odreagujete a odpocínáte si, a navíc ještě potrénujete soustředěnost a schopnost se rychle a správně rozhodnout. Postupem času se také můžete naučit nějaké akrobatické triky.

A co se kontroly, zda létám s dospělou registrovanou osobou, týče, tak toto pravidlo bylo zavedeno především kvůli dronům, protože většinu lidí rozčilovalo, že jim nad zahradou poletuje dron a natáčí si je. Mě by to taky vadilo. A jelikož letadla a drony k sobě mají blízko, platí nová pravidla i pro letadla, i když my modeláři si jdeme raději zalétat jen tak, pro radost, a ne někoho nebo něco natáčet, i když to samozřejmě taky jde.

Ještě bych zmínil, že v Liberci je jeden oficiální modelářský klub na letišti,

kde se jinak létat nesmí, ale modeláři jsou až úplně vzadu a mají tam svou travnatou i asfaltovou plochu. Další modelářské letiště je nedaleko Mojžíšova pramene nad Vratslavicemi nad Nisou.

[1]

[1]

[1]

LODĚ

Lodí na dálkové ovládání je také spousta druhů - motorové, plachetnice, atd. Pokud chcete s tímto koníčkem začít, je dobré, si stejně jako u letadel pořídit sadu obsahující loď, ovladač, baterii a veškeré příslušenství. S loďkou si můžete jezdit doma v bazénu, ale zábavnější asi bude jezdit někde na rybníku. Ale pokud chcete někde jezdit v létě, určitě ne na vodní ploše, kam se chodí koupat hodně lidí.

Nejznámější jsou klasické lodě s elektromotorem, které jezdí samy. Motorové jsou také tzv. závažecí lodě, které slouží rybářům. Dokáží zavézt krmivo na správné místo, přesně nahodit vlasec či pomocí sonaru zjistí, zda vůbec máte co chytat. Tyto speciální funkce se ovládají na zvláštním ovladači. Velmi zajímavé jsou také plachetnice, které nemají motor a jsou tak závislé jen na větru. Vy ovládáte kormidlo a naviják, kterým ovládáte sklon plachet. Dají se koupit také stavebnice, kde máte předpřipravené díly a vy je jen dáte dohromady, no a nejvášnivější modeláři si postaví úplně sami zcela vlastní loď.

[2]

[3]

DRONY

Drony jsou poslední dobou velkým trendem, ale není to s nimi vůbec jednoduché. Od ledna 2021 platí pro drony nová pravidla a zákony. A to ze dvou hlavních důvodů: prvním je bezpečnost - ať už lidí či letového provozu. Drony létají pěkně vysoko, a mohou tak ohrozit hlavně vrtulník - třeba zdravotnický, a nebo také letadla (i když ta létají výše). Dron se také může ve vzduchu kdykoliv rozbít, takže by mohl spadnout a někoho tím zranit. Druhý důvod je soukromí. Mnoho lidí má na dronu kameru, a někteří s ním natáčeli třeba sousedy. Ale kamera na dronu není nic špatného, můžete si pořídit krásné záběry čehokoliv z výšky. Ale každý musí být zodpovědný za svůj dron a nenarušovat lidem soukromí tím, že je budete natáčet či jim létat nad pozemkem, taky byste za to obdrželi pěkně tučnou pokutu.

S dronem je tedy také nutné se zaregistrovat, podmínky jsou podobné jako u letadel, drony však omezuje více pravidel a zákonů. Registrovat se musí provozovatel dronu s hmotností více než 250 gramů. Registrovat se nemusí ten, kdo provozuje dron bez kamery a hmotností pod limitem. Registrace probíhá opět na webu ÚCL, kde vyplníte online testy. Pokud bude vaše úspěšnost minimálně 75%, přijde vám registrační číslo, kterým si dron označíte. Více informací si dohledejte, časopis vážně není nafukovací.

Na začátek je lepší nějaký menší a dobře ovladatelný dron, nejlepší je zase nějaká sada, kde bude dron, ovladač, baterie a veškeré příslušenství.

[4]

[5]

Třeba se vám RC hračky zalíbí, koníček je to zábavný a hlavně trávíte čas venku. Na závěr takové obecné shrnutí: na začátek doporučuji sady, ve kterých bude vše potřebné. Pak také dodržujte daná pravidla a hlavně bezpečnost sebe i svého okolí. **Pokud se vám něco z výše popsaného zalíbí, najděte si více informací, nebo se můžete zeptat mě na dávno známé adrese bafcaso-pis@gmail.com.**

Hlavním tématem tohoto vydání časopisu je divadlo. Přečtete si zde rozhovor se švadlenou z Národního divadla, nebo vylustíte kvíz o českých divadlech. Ale nemohli jsme vynechat ani liberecká divadla, a tak se v tomto článku můžete dočíst něco o historii a současném repertoáru divadla F. X. Šaldy, Naivním divadle či divadle Spojáček.

redakce

HISTORIE LIBERECKÝCH DIVADEL

NAPSALI: Jan Z., 8. B + Josef Z., 4. B

DIVADLO F. X. ŠALDY

Divadlo Františka Xavera Šaldy, zkráceně DFXŠ, stojí na náměstí Dr. Edvarda Beneše již od roku 1883. Jeho předchůdcem bylo Soukenické divadlo založené roku 1820 pro liberecké tkalce a soukeníky, odtud byl odvozen také jeho název. Soukenické divadlo bylo postaveno z důvodu rychlého rozvoje tkalcovství a soukenictví v Liberci. Jelikož se Liberec rozrostl a zvýšil se počet jeho obyvatel, zvýšila se i kulturní potřeba soukeníků. Tedy především kvůli tomu bylo na Sokolovském náměstí vybudováno divadlo, které bylo kromě čelní části z většiny dřevěné. Hlediště tvořilo přízemí a dvě galerie, z nichž na tu horní byl přístup pouze po strmém žebříku. Do roku 1860, než byl k divadlu zaveden plyn, se svítilo olejovými lampami. Divadlo však poměrně brzy přestalo vyhovovat, a to jak z hlediska bezpečnosti, tak z hlediska pohodlí diváků. Proto roku 1872 vznikl Divadelní spolek, jenž se měl postarat o stavbu nového divadla. O tři roky později však zanikl. Činnost obnovil až po noci na 24. dubna 1879, kdy divadlo z neznámých důvodů pohltil požár. Teď se nové divadlo už postavit muselo.

Ze začátku byly problémy s nedostatkem peněz, a tak byl schválen až třetí možný projekt. Stavba započala v září 1881, během stavby však nastala komplikace. Kvůli tragickému požáru ve vídeňském divadle Ringtheater byly zvýšeny bezpečnostní požadavky pro divadla, a tak musely být plány libereckého divadla nemálo pozměněny. Původní termín otevření divadla nebyl dodržen, divadlo bylo slavnostně otevřeno v září 1883, tedy přesně dva roky potom, co byla stavba zahájena. Po slavnostním otevření následovalo první

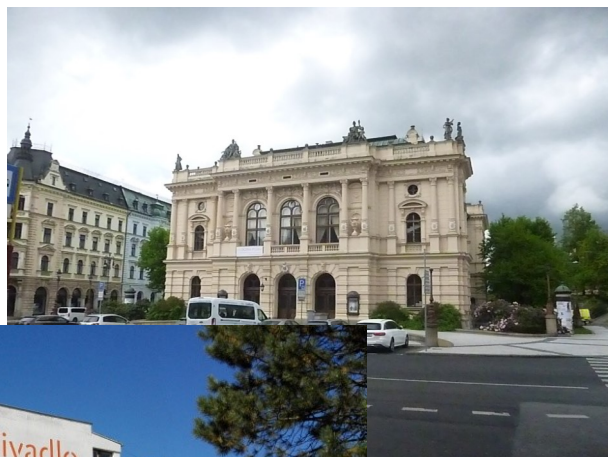
představení - Vilém Tell od Johanna Ch. F. von Schillera. Od otevření bylo jméno ještě několikrát pozměněno, své dnešní jméno získalo roku 1957, kdy v něm byla uvedena premiéra hry Dítě od Františka Xavera Šaldy.

DFXŠ mělo vždy svůj vlastní soubor, tudíž nebylo závislé na hostujících souborech a mohlo si tvořit vlastní repertoár. Ovšem nějaké hostující soubory se zde pravidelně objevují.

V současné době se divadlo věnuje činohře, baletu, opeře i operetě. Ke svým představením využívá také tzv. Malé divadlo F. X. Šaldy ve Zhořelecké ulici.

Nyní po dlouhé době mohou divadla opět hrát. Do konce školního roku můžete zhlédnout různá představení v budově malého či velkého divadla F. X. Šaldy. O prázdninách pak divadlo hraje pod širým nebem, tzv. open air. Z letních představeních pod širým nebem mě nejvíce zaujalo představení Semafor, jako pocta slavnému divadlu Semafor a především jeho zakladatelům - Jiřímu Suchému a Jiřímu Šlitrovi. Herci libereckého divadla v představení předvedou svůj pěvecký, ale i herecký a taneční talent. Zazní zde spousta známých písní od Suchého a Šlitra, které byly populární především v 60. letech minulého století.

[1]

[1]

[6]

Zdroje: [7], [8]

NAIVNÍ DIVADLO

Historie

Naivní divadlo bylo založeno v roce 1949 jako jedno z prvních profesionálních loutkových divadel v bývalém Československu. Nejdříve se jmenovalo Ústřední loutkové divadlo, od roku 1950 Krajská loutková scéna, pak od roku 1961 Severočeské loutkové divadlo, pak se jmenovalo od roku 1968 Naivní divadlo Liberec / Krajská loutková scéna a od roku 1978 do současnosti je to Naivní divadlo Liberec. V roce 1959 dosáhlo divadlo vrcholu díky hře Tajemství zlatého klíčku autorky E. Borisové a režii J. Filipi. Od počátku devadesátých let minulého století je ředitelem S. Doubrava. Vedle zkušených režisérů však divadlo zve ke spolupráci také mladé tvůrce.

Budova

Dívat se na představení z hlediště může 192 lidí (šestnáct řad po dvanácti místech). Na jevišti by se vešla loutka široká 12 metrů a vysoká 10 metrů. Divadlo má také studio, do kterého se vejde cca 70 lidí. Divadlo je v ulici Moskevská číslo domu 18.

[1]

[9]

[1]

Loutkové divadlo Spojáček je pro většinu jen obyčejné loutkové divadlo. Ale pro mě ne. To proto, že ho založil můj pradědeček - pan Josef Budina. Nikdy jsem ho neviděl, zemřel již dávno. Ale moje babička, dcera pana Budiny, vzpomínala na svého tatínka a na dobu, kdy byla též členkou divadla Spojáček. Vraťme se společně do dob vlastně docela nedávno minulých a podívejme se na divadlo Spojáček trochu více “pod lupou”. Některé z následujících informací nenajdete nikde jinde než v našem časopise, jsou to vzpomínky mé babičky.

Pan Budina pocházel z horské vesnice v Podkrkonoší. Zimy zde byly delší, a tak bylo tradicí po večerech tkát. Bylo to tehdy bráno jako společenská událost. Mimo jiné se přitom hrálo i divadlo. A to pan Budina miloval, měl pro to cit.

Na začátku 2. světové války se nastěhoval do Prahy, kde pracoval jako poštovní úředník na hlavním nádraží. Tehdy se totiž drtivá většina pošty vozila vlakem. Na jaře 1945, když Američané bombardovali Prahu, vybombardovali i dům, ve kterém Budinovi bydleli. Pan Budina si začal shánět práci i s bytem. Po odsunu sudetských Němců po válce byl Liberec skoro prázdný, a tak zde dostal nejen místo poštovního úředníka na nádraží, ale i byt k tomu. Pošta zde tehdy měla svůj dům, kde se její zaměstnanci scházeli či v něm přespávali ti, co jezdili služebně vlakem a třídili v něm poštu, protože, jak jsem již zmiňoval, pošta se tehdy vozila převážně po železnici. Dům stál v Matoušově ulici, přibližně v místech dnešního autobusového nádraží. Tento poštovní dům měl i společenský sál, a tak pan Budina s dalšími nadšenci založili roku 1953 vlastní loutkové divadlo při Závodním výboru Revolučního odborového hnutí Spoju. V 70. letech se v regionu proslavilo pod pojmem Spojáček, který brzy na to pojalo za svůj oficiální název. Kvůli výstavbě průtahu Libercem však musel být dům roku 1988 zbourán a přitom se bohužel ztratily kroniky divadla. A tak na nějakou dobu Spojáček zanikl. Po letech byl zase obnoven a dnes sídlí v budo-

vě DDM Větrník. Více o historii Spojáčku se dočtete na jejich webových stránkách, teď už nechávám prostor babiččiným vzpomínkám.

„Když tatínek založil s ostatními divadlo, zapojili do toho i své rodiny. My jsme ze začátku chodili pomáhat připravovat scény a sál, loutky jsme zatím vodit nemohli, byly to tzv. marionety, tzn. že se vodily shora, tudíž jsme museli počkat, než trochu vyrosteme (smích). Asi od dvanácti let jsem loutky už běžně vodila, ale nemluvila jsem je, protože jsem neměla jak text číst. (Spojáček je amatérské divadlo, loutkovodiči proto nemohli

[1] pan Josef Budina

své loutky vést a zároveň mluvit - neučili se text zpaměti - pozn. redaktora). Většinou jsme hráli hry o Kašpárkovi, protože to byla naše nejlepší loutka. Zatímco běžné loutky byly zavěšeny na drátě a pomocí něhož se vodily, Kašpárek byl na provázcích a byl tak nepohyblivější loutkou. Ale hrála se i jiná představení, třeba Sůl nad zlato.” vzpomíná babička.

„Členkou jsem byla vlastně od založení do roku 1962, kdy jsem nastoupila na tři směny do nemocnice jako zdravotní sestra. Psala jsem také kroniku – v letech 1955 – 1962. Psalo se tam, co se hrálo, kdo co hrál, kolik bylo lidí a kolik se vybralo peněz – vstupné bylo totiž dobrovolné. Hrálo se většinou jednou za tři týdny, a to vždy v neděli dopoledne od 10 hodin, protože tenkrát se v sobotu ještě pracovalo. Měli jsme vždy plný sál. Děti to měly rády. Točilo se tam i pivo, takže to s dětmi přilákalo i mnohé tatínky.” (smích).

„Jezdili jsme hrát i na okresní soutěže, byli jsme v kasárnách nebo Českém Dubu. Už tou dobou bylo divadlo docela úspěšné. Naše představení navštívil i slavný loutkař a malíř, národní umělec Jiří Trnka, dal nám tehdy nějaké rady. Tatínek měl divadlo opravdu rád, a tak navštěvoval i různá školení, i v Praze. Nejhorší byly zájezdy. To se musela kompletně rozložit scéna, a pak se úplně všechno (lidé, scéna, kulisy, loutky) muselo nacpat do takového starého robu.” vypráví s úsměvem babička.

„Ze zdravotních důvodů pak tatínek divadlo předal panu Petru Krausovi, tuším, že to bylo někdy v šedesátých letech. Tou dobou už se taky mluvilo o zbourání poštovní budovy. Navíc mu také zemřela žena, a my, jeho děti, jsme se vydali na vlastní cestu, a tak už to pro něj nebylo ono,“ popisuje tatínkův odchod z divadla jeho druhá dcera.

„Byli jsme tam dobrá parta, v létě když se nehrálo, jsme chodili společně na výlety. Párkrát jsem tam s nimi byla už jako zdravotní sestra. Když jsem se vdávala, Spojáček mi poslal telegram.“

„Ale pak už jsem tam vůbec nechodila. Byli tam úplně jiní lidé, všichni, co jsme tam dříve chodili, jsme pak už měli vlastní starosti,“ uzavírá moje babička Jana, rozená Budinová.

[10]

[10]

Národní divadlo – perla mezi divadly v České republice. Už na základní škole se učíme jeho velkolepou historii, mluvíme o jeho stavbě, interiérech i představeních, která se na jevištních parketách odehrála. Všichni ale tušíme, že zde to nekončí. Za každým ztvárněným dramatickým kouskem se skrývá práce celé řady lidí a odborníků. O to, aby bylo divácké oko potěšeno, se stará třeba i *Eva Fialová, švadlena v ateliérech Národního divadla*, a my tak máme možnost krátce nahlédnout do zákulisí.

Mohla byste nám prozradit, jak jste se k této zajímavé práci dostala?

Vždy jsem chtěla pracovat v divadelním prostředí, šít kostýmy do ND (*pozn. redakce: Národního divadla*). Našla jsem si tedy kontakt na vedoucího dílen a zkusila mu zavolat, zda nemá volné místo. Štěstí mi hrálo do karet a zadařilo se.

Jak vypadá váš běžný pracovní den?

Přijdu do práce, dám si vodu na kafe nebo čaj a rozmyšlím kroky v rozpracované práci, popřípadě čekám, co mi mistr přidělí nového. Pak se pustím do práce. V 9 hodin je pauza na svačinu, to většinou chodím ven na čerstvý vzduch, pak zase práce a kolem 12. hodiny je obědová pauza, po které následuje opět práce.

Kolik průměrně ušijete kostýmů na jedno představení?

To je různé. Na představení s menším obsazením ušiji třeba jen dvě košile, na jiné, třeba na balet Spící krasavice, to může dosáhnout i na 4-6 kostýmů.

Kolik kostymérek tam je?

Pracuji na pánské dílně, celkem jsou 3 pánské ateliéry. U nás je 8 zaměstnanců včetně mě a ještě mistr dílny.

Znáte nějaké herce?

Ano, herci k nám chodí na kostýmové zkoušky, takže se s nimi vídáme, ale většinou jen „mezi dveřmi“.

Jak často šijete kostýmy?

Každý den. Stále se na něčem pracuje. Samozřejmě covidová situace na to měla trochu vliv, ale i tak jsme měli každý den kam chodit a na čem pracovat.

Jaké bylo vaše první představení, na které jste šila kostýmy?

Balet Phoenix a opera Carmen.

Jaké bylo vaše poslední představení, na které jste šila kostýmy?

Myslím, že to byl Lazebník.

Navrhujete také vlastní kostýmy? Nebo se šije jen podle návrhů od někoho jiného?

V práci šiji čistě podle předlohy návrhářů, ale mimo svůj pracovní čas navrhuji vlastní věci a realizuji své nápady.

Děkujeme za rozhovor.

[11] Spící krasavice

[11] Phoenix

Doted' jste si jen v klidu četli a informace jste jen přijímali. Teď prověříme my vás, tak si opět pojd'te vaše znalosti ozkoušet. Když je hlavním tématem tohoto vydání divadlo, tak o čem jiném, než o divadle.

1. ČÁST

1. Co znamená pojem ochotnické divadlo?

- a) Divadlo s velice ochotným a milým personálem
- b) Divadlo, které vám je ochotné zahrát cokoli a kdykoli
- c) Kočovné divadlo, jehož úkolem bylo šířit osvětu po českém venkově a v malých městech

2. Jak se jmenovalo vlastenecké divadlo, které stávalo na Václavském náměstí v Praze v letech 1786 - 1789?

- a) Divadlo Bouda
- b) Obrozenecké divadlo
- c) Divadlo Na Koňském trhu

3. V jaké divadelní hře od J. K. Tyla zazněla poprvé česká hymna, píseň Kde domov můj?

- a) Fidlovačka aneb Žádný řev a žádná rvačka
- b) Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka
- c) Slepý mládenec

4. Národní divadlo bylo poprvé otevřeno a také vyhořelo ve stejném roce. Ve kterém?

- a) 1881
- b) 1824
- c) 1909

5. Jak se jmenoval průkopník českého loutkového divadla a v jakém století účinkoval?

- a) Josef Kajetán Tyl, 19. století
- b) Matěj Kopecký, 18. století
- c) Matěj Kopecký, 19. století

6. V jakém českém městě se nachází divadlo Husa na provázku?

- a) Praha
- b) Plzeň
- c) Brno

7. V současné době jsou herci činohry pražského Národního divadla:

- a) Josef Dvořák, Jana Brejchová, Ivan Trojan a Zuzana Kajnarová
- b) František Němec, Iva Janžurová, Robert Mikluš a Jana Preissová
- c) Jiří Štěpnička, Martina Preissová, Miroslav Donutil a Pavla Beretová

8. V Praze se nacházejí mimo jiné i tato divadla:

- a) Divadlo Na zábradlí, Činoherní klub a Semafor
- b) Divadlo Jára Cimrmana, Národní divadlo a HaDivadlo
- c) Divadlo J. K. Tyla, Národní divadlo a divadlo Sklep

2. ČÁST

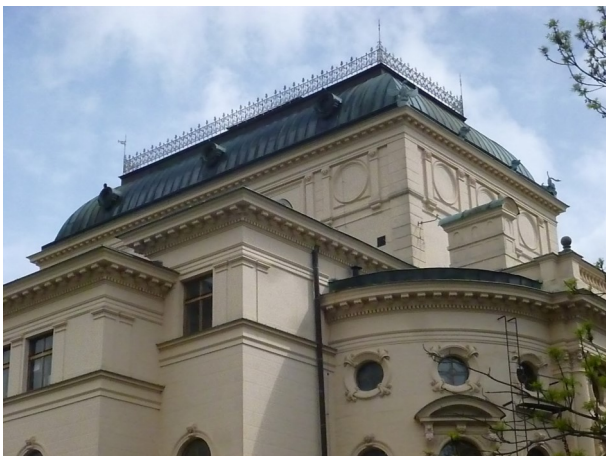
Na obrázcích níže jsou vyfocené části tří libereckých divadel - Malého a velkého divadla F. X. Šaldy a Naivního divadla. Poznejte podle obrázků, o které liberecké divadlo se jedná. Své odpovědi zaznamenejte.

- a) Velké divadlo F. X. Šaldy
- b) Malé divadlo F. X. Šaldy
- c) Naivní divadlo

Odpovědi zaznamenejte zde:

1..... 2..... 3..... 4..... 5.....

1

2

3

4

5

SOUTĚŽ

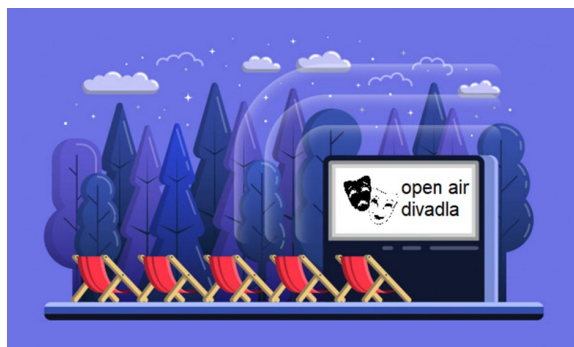
Pokud jste neuspěli v kvízu o Liberci, zkuste vyplnit a poslat kvíz o českém divadle v tomto čísle časopisu. Podmínky jsou stejné - vyplňte kvíz, odpovědi zašlete na adresu redakce bafcasopis@gmail.com, tentokrát **do 24. 6. 2021**. Vybereme tři vítěze, kteří budou opět odměněni.

Tak neváhejte a přemýšlejte!

Ačkoli divadelní sezona obvykle posledním červnem končí, můžeme se těšit na nejrůznější představení i o prázdninách – každoročně jsou otevřeny letní scény a letos tomu nebude jinak. Přinášíme vám menší výběr z programů divadel.

[12]

Nejznámější letní divadelní akcí jsou nejspíše **Letní shakespearovské slavnosti**. Jedná se přímo o divadelní festival, který probíhá od konce června až do začátku září v Praze, Brně, Ostravě a Bratislavě. Dramata velkého anglického dramatika se hrají pod širým nebem, a to už od roku 1990. Letos si můžete koupit vstupenky třeba na hry *Bouře* nebo *Veselé paničky windsorské*. Více na www.shakespeare.cz.

I letos připravilo open air představení naše **Šaldovo divadlo**. S herci a zpěváky se ale nesetkáte ani v budově divadla, ani v Liberci, ale na zámcích v okolí. Noční atmosféru si můžete vychutnat na Lemberku, Grabštejně a na zámku Svijany. Více na www.saldovo-divadlo.cz.

I na **Sychrově** tradičně proběhne několik vystoupení. V červenci se můžete těšit třeba na muzikál *Dracula* nebo dobrodružství *Robinsona Crusoa*. Více na www.zamek-sychrov.cz.

I v **Jablonci nad Nisou** chystají venkovní představení. Na koncertní zpracování *Dvořákovy Rusalky* se můžete těšit v srpnu. Více na www.divadlojablonec.cz.

Pokud byste rádi vyrazili na divadlem trochu dále, určitě zvažte návštěvu **Českého Krumlova**. Kromě kouzelného historického města vás tu může čekat i nevšední divadelní zážitek: diváci představení sledují na **otáčivém hledišti**. Na léto ještě volné vstupenky jsou, více na www.otacivehlediste.cz.

Podívejme se , jak si lze divadlem zpestřit čas o prázdninách. Vypněte telefony, zapněte fantazii a připravte svým blízkým prázdninové představení. Budete-li trávit společný čas s kamarády či příbuznými, stačí se domluvit. Herci můžete být vy sami, nebo si vyrobte jednoduché loutky.

Téma vaší hry? Aktuální / inspirované vlastními zážitky / podle známého příběhu / podle loutek, které se vám podaří zajistit

Typy loutek? Marioneta (loutka typu „Hurvínek“ – tou může být i menší sourozenec :-)), maňásek (loutka typu „rukavice“), plošné loutky (vedené ze shora, nebo ze spodu – typ „na kládě“), plyšáci, panenky, nebo i cvičený domácí mazlíček.

A co jeviště? Stůl, přes který přehodíte prostěradlo, abyste nebyli vidět. Loutka či zahrada, na které můžete dle potřeby využít i vzrostlou květinu. Balkon, pod který usadíte diváky.

Hudební doprovod? Vlastní. V případě nouze holt využijte možnosti telefonu (jen se u něj nezapomeňte!).

Scénář? Doporučuji trochu připravit, číst jej asi při hraní sami nestihnete, ale je dobré se mít o co opřít.

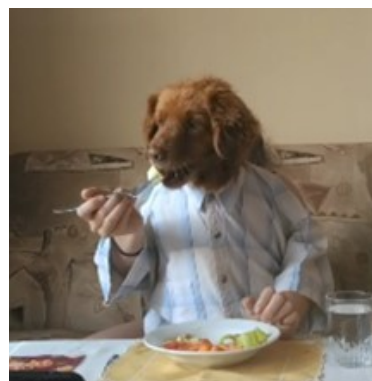
PŘEJEME PŘÍJEMNOU ZÁBAVU A TĚŠÍME SE NA FOTKY Z VAŠICH VYSTOUPENÍ.

[1] Plošná loutka

[1] Maňásek

[1] Cvičený mazlíček

RECEPTY: LETNÍ OSVĚŽENÍ

PŘIPRAVIL: Josef Z., 4. B

ZMRZLINA

Blíží se léto, takže si připravíme jednoduchou zmrzlinu. Zmrzlinu jsem zkoušel a je opravdu dobrá.

Budete potřebovat:

250—300 g jahod

50 g moučkového cukru

vodu (množství podle toho, kolik zmrzliny chcete udělat)

formičky na nanuky (malé plastové krabičky na jídlo)

Jak na to?

1. Vezmeme si misku a v ní rozmačkáme jahody tak, aby z nich vyteklo co nejvíc šťávy a aby z nich byly malé kousky.

Krok 1

Krok 2

2. Ochutnejte a podle chuti přidejte cukr (myslete na to, že budete přidávat vodu).

Krok 3

Krok 4

3. Zalijte vodou, abyste měli množství, které chcete.

4. Směs nalijte do forem nebo do krabiček, ty pak dejte na jeden den do mrazáku.

O den později:

Zmrzlina je hotová a už čeká na to, až ji někdo sní.

Ozubnicová trať Tanvald-Kořenov je známá tím, že je nejstrmější trati v ČR. I v dnešní době na ní jsou vozidla upravená, ale ozubníci už nepoužívají. Nepoužívají ji už ani historické lokomotivy T426 (nové označení 715). A z toho vychází, že se pořádají i zvláštní jízdy lokomotivami T426 001 a 003. Dříve než byly dieselové lokomotivy, byly parní lokomotivy 404. Mám zážitek z jízdy motorovým vozem, který se přehříval, a v zastávce Kořenov zastávka jsme museli vystoupit a jít do Kořanova pěšky.

Historie

Nejdříve byla postavena část z Liberce do Jablonce nad Nisou, a to v roce 1888. Kompletní trať až do Německa je z roku 1902. Parní lokomotivy jsou vyrobeny v lokomotivce ve Floridsdorfu. Úsek z Kořanova do Německa byl v roce 1923 elektrizován a jezdily tam elektrické vozy. V roce 1945 se přestalo jezdit elektricky a trakční vedení bylo demontováno. Po druhé světové válce byl provoz do Německa zastaven, dokonce vytrhali koleje. Od roku 1997 byl provoz přerušen kvůli havarijnímu stavu mostu přes řeku Jizeru.

Motorová lokomotiva T426

V roce 1961 vyrobila společnost Simmering-Graz-Pauker AG pro ČSD celkem 4 lokomotivy T426. Jsou určeny pro nákladní vlaky. V té době jezdili na osobních vlacích motorové vozy M240 upravené pro tuto trať. Lokomotiva je kapotová s věžovou kabinou strojvedoucího. Má výkon 810 kW a maximální rychlost 50 km/h (20 km/h na ozubnici).

[13]

Parní lokomotiva 404

Parní lokomotiva 404 je také ozubnicová a dnes ji můžeme vidět v depu Chomutov. Její sestra TIVc 4296 je o 7 let mladší než 404, tedy z roku 1908. Z toho vyplývá, že „čtyřistačtyřka“ byla vyrobena roku 1901. Lokomotiva má maximální rychlost 30 km/h. Lokomotivy byly tři 404 001 až 003.

Provozní hmotnost lokomotivy je 66,4 tun. V roce 1919 -1921 byla jednička na Slovensku v Tisovci. Trať obsluhovala jen jedna lokomotiva, druhá byla

v záloze a třetí v České Lípě, kde se opravovala. První lokomotivu ČSD vyřadili v roce 1960 a to 404 001, druhou 404 002 vyřadili v roce 1961 a třetí 22. září roku 1965. Takto skončily parní lokomotivy 404.

Lokomotiva 743

[14]

Lokomotiva 743 je upravena na trať 036. V roce 1987 se ČSD rozhodli nahradit již staré lokomotivy T426.0. V tom roce se vyrobil prototyp T466.301, který jezdí u ČD Cargo v Liberci. Vzhledem k tomu, že na trati nejezdí moc nákladních vlaků, využívají se tyto elektrici po celé České republice.

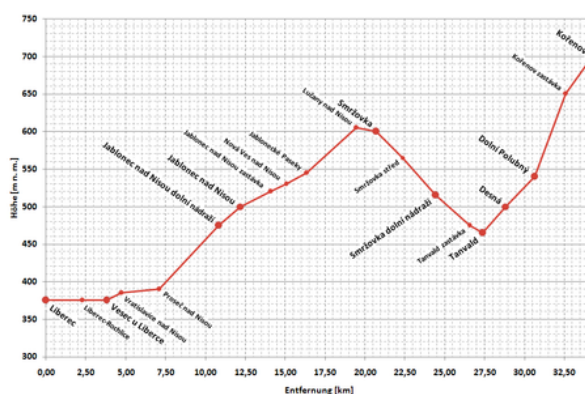
Motorový vůz M240.0

I motorové vozy převezly hodně lidí. S diesellovou zubačkou jezdí na historických jízdách, ale dříve jezdila v běžném provozu. Vůz si vysloužil přezdívku singrovka (podle zvuku připomínající šicí stroj) nebo vzducholod' (podle vzhledu). Vůz má maximální rychlost 70 km/h a hmotnost 31,6 tun. Vagonka Tatra Studénka vyrobila 122 kusů s 56 místy k sezení a 46 ke stání. Motor Tatra T 930-4 K má výkon 206 kW (to je přibližně výkon Škody Superb nebo VW Passat 2.0 TSI). Prototypy měly označení M230.5.

Technické informace o trati

délka	38,2 km
rozchod koleje	1 435 mm
maximální sklon	5,8%
počet kolejí	1

Maximální rychlost 60 km/h

Pozvolna začíná léto, všichni se těšíme na prázdniny a nikdo už se nechce ničím zbytečně zatěžovat. Už jen udělat všechno proto, aby bylo pěkné vysvědčení, a pak hurá někam na prázdniny. Chtěl bych konec roku trochu odlehčit, a tak jsem vybral takové pohodové téma. Věděli jste například, že nejdražší auto v historii je ztracené, nebo že nejdelší limuzína na světě má svůj vlastní heliport? Nevěděli? Tak čtěte dál!

NEJDRAŽŠÍ AUTO

Možná jste někteří postřehli, že Bugatti loni představilo model La Voiture Noire, které se s cenou v přepočtu 460 milionů Kč stalo nejdražším vozem současnosti. Odhaduje se, že nejdražším autem všech dob je také Bugatti La Voiture Noire, ovšem to z doby před druhou světovou válkou. Jeho příběh je velice zajímavý.

Ve 30. letech minulého století Bugatti vyrobilo čtyři vozy nazvané Type 57 Atlantic. Za jejich zrodem stál Jean Bugatti, syn zakladatele automobilky Bugatti - Ettore Bugattiho. Jean Bugatti si pro sebe nechal ten nejlepší Type 57 Atlantic, který byl celý černý. Proto ho nazval právě "La Voiture Noire", což francouzsky znamená doslova "černé auto". Sám Jean Bugatti si ho příliš neužil, když jel v srpnu 1939 svým La Voiture Noire, havaroval, a na rozdíl od svého vozu nehodu nepřežil. Nedlouho po Jeanově smrti (roku 1940) továrnu Bugatti vyrabovali nacisté a vybavení továrny odvezli do francouzského města Bordeaux. Cestou se však ztratilo neznámo kam. Je velice pravděpodobné, že bylo ukradeno. Mohlo jít například o pokus Francouzů vzácný vůz zachránit. Každopádně dodnes nikdo neví, kam La Voiture Noire zmizelo. A navíc nikdo nemůže dokázat, že ještě vůbec existuje. Avšak přesto se odhaduje, že jeho hodnota přesahuje 2,5 miliardy korun, a pokud by bylo nalezeno, stalo by se nejdražším autem na světě.

[15]

[16]

Podle mě by bylo zajímavé, kdyby nejdražším autem všech dob i současnosti byla dvě odlišná auta, avšak se stejným jménem.

Ale je zajímavé spekulovat o tom, kde by La Voiture Noire z minulého století mohlo být. Pokud rádi přemýšlíte, můžete přemítat o tom, kde by tak mohlo být ukryto. Pokud byste dělali ukvapený závěr a nechtělo by se vám přemýšlet, řeknete si, že jde přece o nejhodnotnější auto všech dob, tak by ho už přece dávno někdo našel, a tudíž musí být již dávno zničené. Jsem zvědav, jestli se dožiju toho, že někdo tuto “bugatku” objeví, nebo zda někdo dokáže, že již dávno není.

NEJDELŠÍ AUTO

Nejdelším vozem všech dob je americká limuzína z 90. let minulého století, představená konkrétně roku 1992. Za jejím zrodem stál americký milovník aut Jay Ohrberg, který se proslavil svými speciálními auty pro Hollywood. Patří mezi ně například tzv. Batmobil z filmu Batman se vrací. Tento pán se v na počátku 90. let minulého století rozhodl světu ukázat nejdelší limuzínu všech dob, a také tak učinil. Jeho limuzína stála na základech Cadillacu Eldorado, měřila přes 30 metrů a vozila se na 24 kolech. Uprostřed se nacházel kloub, tudíž se limuzína mohla ohnout a možná se pak lépe ovládala, ale přesto ji museli řídit dva řidiči, přičemž jeden zatáčel předními a druhý zadními koly. Auto bylo rozdělené na několik místností, byl v ní například bar, ložnice, ale i vířivka, minigolf a na zadní kapotě dokonce i funkční heliport. Limuzína však zanedlouho přestala svět zajímat, a tak časem chátrala a chátrala, několikrát se mluvilo o její renovaci, to se však podařilo až v loňském roce. V současnosti ji vlastní muzeum Dezerland Park Mike Dezera a renovace je na dobré cestě, letos už má snad být hotovo. Tento automobil je již od začátku označován jménem American Dream, tedy Americký sen, což k ní naprosto sedí.

[17]

[18]

NEJVĚTŠÍ AUTO

Největší automobil na světě není překvapivě americký, ale běloruský. Je jím důlní sklápěč od běloruské firmy BelAZ (Běloruské automobilové závody). BelAZ 75710, takové je jeho označení, je tedy největší, ale také nejtěžší vůz na světě. Nic gigantičtějšího po této planetě nejezdí. BelAZ 75710 uveze nesku-tečných 450 tun nákladu, prázdný váží 360 tun, plně naložený bude tedy cel-kem vážit 810 tun.

Rozpohybovat něco tak velkého a těžkého chce pořádnou sílu, a tak je bělo-ruský obr poháněn dvěma šestnáctiválcovými diesellovými motory pocházejí-cími z Německa, přičemž každý má objem 65 litrů a výkon 2 332 koní. Oba jsou umístěny před přední nápravou. Pokud není vůz tak zatížen, je schopen pohybovat se pouze pomocí jednoho motoru. Pokud je vůz prázdný a běží oba motory, dosahuje maximální rychlosti 64 km/h, pokud je plně naložený, jede jen přes 40 km/h. Pak se ale musí počítat se spotřebou 1300 litrů nafty na 100 km, do nádrží se vejde 6 500 litrů, což vydrží na ujetí vzdálenosti přes 400 km.. Diesellové agregáty však nepohánějí nápravy přímo, jsou spojeny s generátory, které vyrábí elektřinu pro elektromotory v nápravách, elektro-motory jsou celkem čtyři - dva v každé nápravě. Vůz je vybaven kamerami ko-lem dokola, to aby šofér mohl sledovat dění kolem vozu, ale také na korbě. Vůz je totiž dlouhý přes 20 metrů, široký skoro 10 metrů a vysoký bezmála 9 metrů. Řidič tak do kabiny, která se nachází skoro úplně nahoře, musí šplhat po schodech nebo žebříku. Velikostně by se dal BelAZ 75710 srovnávat třeba s rodinným domem. Ve dvoumístné klimatizované kabině nemusí sedět šofér se speciálním řidičským oprávněním, obr je totiž konstruován tak, aby ho mohl řídit i řidič obyčejné důlní sklápěčky. Pokud by si někdo chtěl takového „drobka“ pořídit, dá za něj minimálně 187 milionů Kč.

[19]

[20]

Zdroje: [21], [22], [23]

- nyní již opravdu -

(události) ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

ZAŽILI:

naši žáci

PROJEKT 4. B

NAPSAL: Josef Z., 4. B

Třída 4.B si v tomto školním roce vybrala jedno zvířátko ze ZOO Liberec, které začala sponzorovat. Jak to probíhalo?

Kdo a kdy přišel s návrhem sponzorovat nějaké zvíře?

Paní učitelka nám na online hodině řekla, že si na stránkách ZOO Liberec máme vybrat zvíře, které chceme sponzorovat.

Jak jste získali peníze na sponzorování?

Ve sběru papíru jsme získali 500 korun na školní výlet, ale použili jsme je na sponzorování ZOO.

Kolik peněz budete investovat? Všech 500 korun ze sběru.

Proč myslíte, že je vaše volba investování peněz do sponzorování zvířete v ZOO důležitá?

Protože když jsme začali vybírat, tak se do zoologické zahrady nesmělo a ZOO potřebovala peníze.

Jak jste zvíře vybírali?

Nejdřív jsme vybírali na stránkách ZOO a pak zvířata, co měla nejvíc hlasů, postoupila do finále, kde se zase hlasovalo. Kosman měl jen jeden hlas, ale neměl sponzora, a tak se stal naším vítězem.

O která další zvířata byl zájem? Zájem byl o surikaty anebo gibony.

Co o kosmanech víte vy, čtenáři? Zkuste si doplnit tyto informace:

A) Vidíme ho na obrázku: I. nebo II.

B) Kde žije?

C) Čím se živí?

I.

II.

ZÁVĚR NAŠEHO PROJEKTU ERASMUS+

NAPSALA: Mgr. Daniela Marková

Naše škola má v tomto školním roce 3 aktivní projekty Erasmus+. Nejstarší z nich, Building a better future, byl kvůli pandemii prodloužen o rok až do srpna 2021, i přesto však kvůli dlouhodobě nepříznivé situaci nebylo a nebude možné uskutečnit poslední setkání žáků a učitelů ve Varšavě. Navíc nebylo možné setkávat se ani ve škole, ale distanční výuka nám nezabránila vídat se alespoň virtuálně – online a společně pracovat na zbývajících aktivitách.

Nejprve proběhla úvodní mezinárodní setkání, kde se navzájem představili žáci nově zapojení do projektu. Pak jsme se již věnovali tématu z oblasti ekologie a seznamovali jsme naše zahraniční partnery s ekologickými problémy regionu, na které jsme se společně snažili hledat řešení.

Další aktivita spočívala ve výtvarném návrhu ekologické budovy a jejím popisu v angličtině. Vybrali jsme následně tři nejlepší práce a ty postoupily do mezinárodního kola soutěže, vítěze zatím neznáme.

Nyní nás bude čekat již jen závěrečná evaluace projektu a nastane čas se rozloučit. Věříme, že neuspokojivá epidemická situace již je ve svém závěru a nás budou v příštích dvou letech čekat nová dobrodružství s našimi dalšími projekty. Více si o nich můžete přečíst na webu školy v sekci Projekty – Erasmus+.

NEŠŤASTNÁ NÁHODA - 3. díl

NAPSAL: Jaromír F., 8. B

.... V 17.10 se Marie vydala ve stanovený čas na stanovené místo. Zastavila auto na odbočce na polní cestu. Po ní se rozhodla jít pěšky skrytá za neprostupnými hradbami keřů a malých stromků, ostružin. Zahlédla zaparkované policejní auto, přes které byla přehozená lehounká zelenohnědá plachta. Když se pokusila projít neprostupnou hradbou trní a hustých křovin, roztrhla si džíny.

Zásahová jednotka se poflakovala kolem auta v plné zbroji. Marie pohledem pátrala po panu Bishopovi. Ten stál u kapoty, shlížel na mapu a radil se o něčem s velitelem zásahu. Šla pomalu k nim, a když se přiblížila na doslech, zaposlouchala se do jejich rozhovoru. „Až vjedou na polní cestu do lesa, pojedeme potichu za nimi. Až ztratí obezřetnost a budou se plně soustředit na ukládání ukradených věcí, zasáhneme.“ „To zní jako plán,“ poznamenala Marie a začala se přibližovat k autu. Bishop sebou polekaně trhl a velitel zásahu zvědavě pozvedl obočí. „To je ta zázračná posila, o které jste mluvil, Bishope?“ ozval se velitel zásahu. Zavrtěl hlavou a obrátil svou pozornost zpět k mapě a začal zkoumat trasu, po které by se se svým týmem měl dostat k místu, kde lupiči měli schovávat svůj lup. Zdálky se začal ozývat zvuk motoru a stále nabíral na hlasitosti. Velitel zásahu zalarmoval celý zásahový tým se slovy: „Honem, honem nasedat do auta!“ Z auta stáhli maskovací plachtu, nasedli a čekali, až kolem nich projede stříbrné auto značky Nisan. Jelo celkem pomalu, takže se ještě pomaleji rozjeli za nimi. Jeli dlouho hustým neprostupným lesem, kterým vedla jenom tato polní cesta. Až na dvě odbočky se jelo pořád rovně s mírnými zatáčkami. Na třetí křižovatce se stříbrný Nisan oddělil od hlavní cesty a vjel na mýtinu se starým dutým dubem. Jinak byla mýtina pokryta zelenou travou a heboučkým mechem.

„Sem si tak lehnout,“ pomyslela si Marie, „a ztratím pojem o světě. Kolik času by tu člověk mohl strávit, by si uvědomil, až když by zapadlo slunce a byl by čas jít domů.“ Marii ze snění o pohodě a bezstarostnosti vytrhlo táhlé zakvílení

brzd Nisanu. Zastavil na kraji mýtiny, vylezlo z něj pět lupičů a začali otevírat kufr. Hned po otevření z něj vypadlo několik menších pytlíků, při dopadu na zem se ozvalo zacinkání. „To budou ty šperky, co ukradli v bižuterii,“ blesklo Marii hlavou. „Jdeme, jdeme už!“ dožadoval se Martin akce. Vypadal vyděšeně a zaskočeně. „Nepočítal s tak velkým zásahovým týmem, na svých plánech se zmiňoval o pár mužích. A teď seděl v autě s tuctem a půl perfektně vycvičených chlapů, kteří přesně věděli, co mají dělat. Uměli vyčkávat jak krokodýl, který čeká ponořený u břehu připraven skočit na antilopu, která se přijde napít.“ Zakončila své úvahy Marie a věnovala se dění venku.

Lupiči už vyndali obsah kufru a čekali, až Oto otevře skryš. Očekávala, že skryší bude starý dub, ale Oto, kterého by poznala, i kdyby se schovával v největším houfu lidí – měl totiž křiklavě zelené vlasy, k dubu jenom přišel a odpočítal od něj sedm kroků. Sehnul se, vzal za veliké kolo a nadzvedl veliký poklop, který důmyslně zakrývala tráva a mech. Když poklop zajistil kovovou tyčí, kterou vynadal ze skryše, začal zbytek lupičů dávat pytle s lupem dovnitř. „Teď!“ Zařval velitel zásahu a všichni se vyhrnuli z auta ven, obklíčili malou mýtinku a ze všech stran se ozývalo: „Lehni si na zem a ruce za hlavu!“. Za chvíli všichni lupiči leželi na zemi a tiše kleli.

„A teď obráceně!“ zařval Martin a mířil panu Bishopovi na hlavu svou služební pistolí. „Vy!“ řekl a na to slovo položil zvláštní důraz. „Vy si lehněte na zem, odhodte zbraně a ruce za hlavu.“ Co mohla zásahová jednotka dělat? Uposlechli do jednoho, pomalu položili zbraně na zem, lehli si a položili ruce za hlavu a potichu vyčkávali, co bude dál. Ve velitelově tváři se mísil vztek se zmatením a bezmocí. Jen tiše zíral na Martina s pistolí v ruce. Nakonec pronesl jediné slovo: „Proč?“ „Protože na mě nemělo padnout podezření!“

„To na Vás ale padlo hned, jak jsem dorazila na policejní stanici a předala mapu,“ vystoupila zpoza auta Marie a postavila se za kapotu, takže jí bylo vidět jen od pasu nahoru. Měla klidný postoj, ruce svěšené podél těla. Martin k ní otočil hlavu a nasupeně se na ni obořil. „Co vy tu tak postáváte? Lehněte si na zem jako ostatní, nebo..!“ „Nebo, co?“ uculovala se Marie. „Nebo se stane panu Bishopovi něco ošklivého!“ vyhrožoval Marii dál Martin. „Ale to si umažu

„kabát!“ protestovala dál Marie s pohledem upřeným daleko za Martina. Všimla si, že se jeden muž ze zásahové jednotky zvedl a teď se pomalu přibližoval k Martinovi, který veškerou svou pozornost upíral na Marii. A pak se to stalo. Člen zásahovky šlápl na větev, která okamžitě praskla. Martinovi se vracela obezřetnost, když v tom Marie vykřikla: „Hele, srnka!“ A ukázala kamsi za Martina. Doufala, že tento výkřik do tmy bude úspěšný. Člen zásahové jednotky ztuhl, ani nedutal, jen čekal, jak Martin zareaguje. „To sis myslela, že se otočím a ty mi vyrazíš zbraň?“ vysmíval se Marii Martin. „Tak hloupý ne..!“ Nedokončil větu, protože ucítil prudkou bolest mezi ramenem a krkem. Pustil zbraň a zařval, to už se ale zvedla celá zásahová jednotka a omezila na osobní svobodě všechny lupiče včetně Martina.

„Jak jsi na to přišla?“ ptal se Marie Martin. „Dostala jsem se do bytu, kde bydlí Oto ještě s támdle těma.“ Odpověděla Marie tónem, který dával najevo, že postupem, jakým se dostala, do bytu naprosto pohrdá. „Bylo odemčeno!“ Martin nasupeně zabručel, kdyby jeho pohled mohl vraždit, byla by v té chvíli polovina lupičů mrtvá. „Možná proto jsi tak pospíchal s útokem, aby Oto otevřel skrýš a ty jsi zůstal na svobodě s přístupem k ukradeným penězům, nemám pravdu?“ „Ano,“ odpověděl Martin sklesle. „To by stačilo,“ zasáhl do hovoru člen zásahové jednotky, ten, který Martina odzbrojil. „Chtěl bych Vám poděkovat, že jste upoutala poručíkovu pozornost.“ „A já bych měl tady Sebastiánovi přidat,“ objevil se pan Bishop. „Zachránila jste mi život,“ pokračoval. „To nestojí za řeč,“ začervenala se Marie a byla ráda, že si ho k sobě povolal velitel zásahu.

„Kdy máte čas?“ zeptal se Sebastián nesměle, „chtěl bych Vás pozvat na večeři.“ „Co takhle v sobotu?“ navrhla Marie. Sebastián byl blondák se světlými blondatými vlasy, měl světle hnědé oči, malý špičatý nos a světlé tenké rty. „V sobotu? To by šlo,“ přisvědčil Sebastián. „Tak v sobotu,“ usmála se Marie a odešla. Cestou se ještě rozloučila s panem Bishopem. Když dorazila k autu, vzpomněla si na hezkého Sebastiánů a už se nemohla dočkat soboty.

Napište nám do redakce Barvířského zpravodaje, jak se vám příběh líbil a proč mu dal jeho autor název „Nešťastná náhoda“. Můžete také poslat návrhy na pokračování příběhu Marie a Sebastiánů.

KONEC 3. ČÁSTI. V příštím čísle časopisu začneme nový příběh!

ZDROJE

- Titulní strana https://kulturio.cz/wp-content/uploads/2021/03/masks-40963_960_720.png
<https://www.mestohejnice.cz/galerie/obrazky/image.php?img=1392039&x=1788&y=1203&test=ccc>
- [1] Z archivu autora.
- [2] https://www.rcprofi.cz/files/rcprofi-cz/soubory/modulimages/230x140/xht-3835-blue-new-2-4g-rc-jpg-300x300.jpg.pagespeed.ic.GfK6D-_gZ_.webp
- [3] <https://www.rcprofi.cz/rc-plachetnice.html>
- [4] <https://www.rcprofi.cz/files/rcprofi-cz/soubory/modulimages/230x140/rc-dron-jjrc-h36-mini.jpg>
- [5] <https://www.rcprofi.cz/files/rcprofi-cz/soubory/modulimages/230x140/xrc-dron-syma-x5uw.jpg.pagespeed.ic.qi2fjCDzBa.webp>
- [6] <https://www.informuji.cz/objekt/672-male-divadlo/>
- [7] https://cs.wikipedia.org/wiki/Divadlo_F._X._%C5%A0aldy
- [8] <https://www.saldovo-divadlo.cz/>
- [9] <https://www.naivnidivadlo.cz/cs/budulinek>
- [10] <https://www.ddmliberec.cz/o-nas/ubytovani-v-ddm>
- [11] <https://media.narodni-divadlo.cz/11302/1613913896-phoenix21.jpg?w=500&auto=compress%2Cformat> + <https://media.narodni-divadlo.cz/11302/1617822176-spickrasavice13.jpg?w=500&auto=compress%2Cformat>
- [12] <https://www.muzeum-turnov.cz/akce/ostrov-splnenych-prani-ls-spojacek-liberec-loutkova-pohadka-na-dlaskove-statku/b>
- [13] https://g.denik.cz/10/35/aaalokomotivazubacka_denik-630-16x9.jpg
https://cs.wikipedia.org/wiki/%C5%BDlezni%C4%8Dn%C3%AD_tra%C5%A5_Liberec%E2%80%9393Harrachov#/media/Soubor:Station_Korenov.jpg
- [15] https://www.autoweb.cz/bugatti_99_01a60000103c0afd/
- [16] <https://www.automotivpress.fr/bugatti-a-la-recherche-du-second-exemplaire-de-la-type-57-sc-atlantic/>
- [17] <https://www.auto.cz/galerie/autofun/93268/nejdelsi-auto-sveta-melo-virivku-i-heliport-po-letech-chatrani-ozije?foto=2>
- [18] <https://www.auto.cz/galerie/autofun/93268/nejdelsi-auto-sveta-melo-virivku-i-heliport-po-letech-chatrani-ozije?foto=4>
- [19] https://www.autoforum.cz/tmp/magazin/bc/BelAZ_75710_fascinace_Perex_503_0.jpg
- [20] https://www.autoforum.cz/tmp/magazin/bc/BelAZ_75710_fascinace_01_147_0.jpg
- [21] *Nejdražší auto světa bylo ztraceno. Nálezne činí přes 2,5 miliardy Kč* [online]. [cit. 2021-6-5]. Dostupné z: <https://www.autoforum.cz/fascinace/nejdrazsi-auto-sveta-bylo-ztraceno-nalezne-cini-pres-2-5-miliardy-kc/>
- [22] *Nejdelší auto světa mělo vířivku i heliport. Po letech chátrání ožije* [online]. [cit. 2021-6-5]. Dostupné z: <https://www.auto.cz/nejdelsi-auto-sveta-melo-virivku-i-heliport-po-letech-chatrani-ozije-13443>
- [23] *Největší auto světa je takové monstrum, že normální nákladák vedle něj vypadá jako hračka* [online]. [cit. 2021-6-9]. Dostupné z: <https://www.autoforum.cz/fascinace/nejvetsi-auto-sveta-je-takove-monstrum-ze-normalni-nakladak-vedle-nej-vypada-jako-hracka/>

REDAKCE ČASOPISU

Jan Z.,
8. B

Josef Z.,
4. B

Martin Š.,
5. B

Mgr.
Olga Húsková

Mgr.
Jitka Burdová

Honzo, Pepo, Martine,
mockrát děkujeme za vaši skvěle odvedenou práci pro školní časopis! Byla
radost s vámi pracovat.

J. Burdová, O. Húsková

**Na příští číslo si budete muset počkat až do podzimu—i školní časopis
bude mít zasloužené prázdniny.**

**CHCEŠ BÝT SOUČÁSTÍ
BARVÍŘSKÉHO ZPRAVODAJE?**

**V ZÁŘÍ NABÍRÁME
NOVÉ ČLENY DO REDAKCE!
ČEKUJ NABÍDKU KROUŽKŮ!**

imgflip.com